

Arrest

nr. 65 031 van 20 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart dat hij een niet-begeleide minderjarige is uit Afghanistan, zou zijn aangekomen in België op 10 januari 2011. Daags nadien heeft hij een asielaanvraag ingediend.

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd.

1.3. Op 11 januari 2011 wordt verzoeker onder voogdij geplaatst door de dienst Voogdij van de FOD Justitie.

1.4. Uit het Eurodac-verslag van diezelfde datum blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Polen.

1.5. Op 12 mei 2011, nadat de dienst Vreemdelingenzaken twijfel had geuit omtrent verzoekers leeftijd, laat de dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of verzoeker al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidt als volgt:

“Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat bij (S.M.) op datum van 12 mei 2011 de leeftijd op 21 jaar kan geschat worden met een standaarddeviatie van 1.7 jaar.”

1.6. Ingevolge dit onderzoek wordt door de FOD Justitie op 23 mei 2011 een beslissing genomen waarbij de plaatsing van verzoeker onder de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege vervalft. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep te hebben ingediend bij de Raad van State. Ter zitting, na neerlegging van een bewijsstuk door de raadsman van verzoeker, stelt de verwerende partij niet te betwisten dat een dergelijk beroep werd ingediend.

1.7. Op 15 juni wordt het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten in toepassing van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin II-verordening), positief beantwoord door de Poolse bevoegde dienst.

1.8. Op 13 juli wordt de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (S.M.)

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 10.01.2011 is aangekomen in België. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in “Jalala” op 31.12.199. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Betrokkene werd op 11.01.2011 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ uitte op 11.01.2011 twijfels aangaande de leeftijd van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 11.01.2011 blijkt dat betrokkene op 02.12.2009 asiel heeft aangevraagd in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 15.06.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.06.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat hij wel in verschillende landen zou zijn aangehouden.

Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 11.01.2011 en verklaarde vervolgens dat het mogelijk is dat er vingerafdrukken uit Polen zijn en dat hij daar zeven maanden in een gesloten centrum verbleef. Betrokkene stelde dat er geen Afghaanse tolk was, enkel een tolk die Hindu sprak. Betrokkene verklaarde dat hij nadien naar een Afghaanse consul in Polen werd gebracht en dat hij daar iets moest tekenen en dat hij moest zeggen dat hij in Polen wou blijven zodat hij niet zou teruggestuurd worden naar Afghanistan. Betrokkene verklaarde dat hij dan in Polen wilde blijven.

Betrokkene verklaarde dat hij 22 maanden geleden met de auto van Afghanistan naar Iran reisde en van daaruit met de auto en de boot naar Griekenland. Daar zou hij ongeveer drie maanden verbleven hebben. Vervolgens zou hij met de bus naar Polen gereisd zijn waar hij in 2009 aankwam en asiel vroeg. Betrokkene verklaarde een veertiental maanden in Polen verbleven te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij de eerste zeven maanden in een gesloten centrum verbleef en vervolgens zeven maanden op een andere plaats, maar niet in een centrum. Betrokkene stelt dat hij niet weet of er een besluit over zijn asielaanvraag is genomen. Begin 2001 zou betrokkene vanuit Polen met de vrachtwagen naar België gereisd zijn waar hij op 10.01.2011 zou zijn aangekomen en op 11.01.2011 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene verklaarde leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag, met name op 10.01.2011, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde geboren te zijn op "31.12.1995" te "Jalala". Betrokkene werd op 11.01.2011 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ uitte dezelfde dag twijfels aangaande de leeftijd van betrokkene. Op 12.05.2011 liet de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Brussel, Laarbeeklaan 101, te 1090 Brussel teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat men met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan besluiten dat de leeftijd van betrokkene op 12.05.2011 op 21 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.7 jaar en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar. De plaatsing onder de hoede door de Dienst Voogdij van betrokkene van werd van rechtswege beëindigd op 23.05.2011. Betrokkene kan derhalve niet beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige.

Met betrekking tot de conclusies van het medisch onderzoek waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk ouder is dan achttien jaar en met een redelijke wetenschappelijke zekerheid de leeftijd van betrokkene op 12.05.2011 op 21 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, dient te worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de oprechtheid van betrokkenes verklaringen. Zelfs indien men op 12.05.2011 de standaarddeviatie van 1.7 jaar in het voordeel van betrokkene zou laten spelen, dient te worden vastgesteld dat zelfs dan de leeftijd van betrokkene op 12.05.2011 voorbij de leeftijd van 19 jaar ligt terwijl betrokkene verklaarde slechts 16 jaar oud te zijn. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij correcte en coherente verklaringen aflegt in het kader van zijn asielprocedure. Dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde 16 jaar oud te zijn, terwijl uit het leeftijdsonderzoek van 12.05.2011 blijkt dat deze verklaringen in het geheel niet met de medische vaststellingen overeenkomen, zelfs niet indien de standaarddeviatie van 1.7 jaar in overweging wordt genomen, wijst er dan ook op dat betrokkene bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten die zijn asielaanvraag registreerden, te misleiden. Betrokkene kan bovendien ook geen enkel authentiek identiteitsdocument neerleggen om zijn ware identiteitsgegevens te bewijzen en maakt het aldus de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Rekening houdende met de voorgaande vaststelling kan er dan ook ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van het geheel van de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verblijf in Polen na zijn asielaanvraag daar waarvan betrokkene bovendien evenmin enig concreet bewijs van kan voorleggen.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij veertien maanden in Polen verbleven zou hebben waarvan zeven maanden in een gesloten centrum waar enkel een tolk Hindu geweest zou zijn en dat hij nadien naar de Afghaanse consul in Polen gebracht zou zijn waar hem gezegd zou zijn dat hij iets moest tekenen en zeggen dat hij hij in Polen wou blijven zodat hij niet zou teruggestuurd kunnen worden naar Afghanistan en dat hij vervolgens gezegd zou hebben dat hij in Polen wilde blijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs kan aanbrengen. Dit is bovendien op zijn minst weinig aannemelijk te noemen aangezien betrokkene niet enkel in contact is gekomen met de Poolse autoriteiten, veertien maanden in Polen verbleven zou hebben waarvan zeven maanden in een gesloten centrum en bovendien ook nog eens contact zou hebben gehad met de Afghaanse consul in Polen. Dat betrokkene hiervan dan ook niet het minste begin van bewijs van kan aanbrengen is niet aannemelijk en laat vermoeden dat betrokkene bepaalde informatie bewust tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten, hetgeen hij bovendien reeds eerder gedaan heeft bij het opgeven van een geboortedatum die op geen enkel moment in overeenstemming te brengen is met de resultaten uit het leeftijdsonderzoek.

Op basis van het Eurodacverslag van 11.01.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd werd voor betrokkene op 11.05.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. Rekening houdende met de voorgaande vaststelling dat betrokkene ouder

is dan 18 jaar is een toepassing van art. 6 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde. De Poolse autoriteiten lieten op 15.06. 2011 weten dit verzoek tot terugname voor betrokkene in te willigen op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient rekening houdende met hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de

Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten.

Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden was om in België asiel aan te vragen en dat hij hier gewoon aankwam en van de smokkelaar moest uitstappen. Betrokkene verklaarde dat hij niet wist dat hij in België was (DVZ, vraag 19).

Bij de vragen naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van het bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij hoofdpijn heeft en een "bobbeltje" aan de zijkant van zijn hals (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staaft. Met betrekking tot deze medische motieven, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan of zou kunnen rekenen in Polen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290;

EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij

wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbaar termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin

besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt

aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6, lid 2 van de Dublin II-verordening. Hij doet gelden dat volgens deze bepaling, indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek berust bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is, en dat bij ontstentenis van gezinsleden de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek berust bij de lidstaat waar de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend. Hij licht het middel verder toe als volgt:

"Op 11 januari 2011 heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige, zijn asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties ingediend.

Ten onrechte heeft de Minister van Justitie een beslissing op 23 mei 2011 genomen houdend het verval van de plaatsing van verzoeker onder de hoede van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

De beslissing van de Minister van Justitie betreft de bepaling van leeftijd van persoon, zijnde de staat van persoon van verzoeker met gevolgen voor zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in de zin van artikel 6 EVRM.

De beslissing van de Minister van Justitie is een administratieve beslissing die op heden aangevochten is bij de Raad van State (stuk 2).

Gezien het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Minister van Justitie, heeft de beslissing van de Minister van Justitie geen definitieve kracht.

Verzoeker is steeds een niet-begeleide minderjarige zonder gezinslid in België alwaar verzoeker zijn asielaanvraag op 11 januari 2011 ingediend heeft in de zin van artikel 6 lid van de Dublin-II-Verordening. Dienvolgens is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 6 lid van de Dublin-II-Verordening.

Door de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten terwijl de Belgische Staat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 6 lid van de Dublin-II-Verordening.

Volledigheidshalve voegt verzoeker eraan toe dat de motivering van de bestreden beslissing berust op de beslissing omtrent de leeftijd van verzoeker.

Met andere woorden, is de leeftijd van verzoeker een bepalende informatie in huidig geschil.

De beslissing van de Minister van Justitie is op heden onderworpen aan het toezicht van de Raad van State.

Tot het arrest van de Raad van State, is verzoeker steeds een niet-begeleide minderjarige asielzoeker.

Gezien het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Minister van Justitie omtrent de leeftijd van verzoeker, dient uw Raad de bestreden beslissing te schorsen tot de uitspraak van de Raad van State;”

3.3.2.2. Uit het administratief dossier blijkt, zoals dat reeds in de feiten uiteenzetting is vermeld, dat met een beslissing van 23 mei 2011 van de FOD Justitie aan verzoeker wordt meegedeeld dat zijn plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege vervalt, gelet op de resultaten van het medisch onderzoek tot leeftijdsbepaling.

Verzoeker doet in wezen gelden dat de bestreden beslissing is gesteund op deze beslissing van 23 mei 2011 en voert aan dat, aangezien deze niet definitief is want aangevochten bij de Raad van State, hij thans nog steeds als niet begeleide minderjarige moet worden beschouwd.

Verzoeker lijkt hierin niet te kunnen worden bijgetreden. Ingevolge het privilège du préalable wordt de voormelde beslissing van 23 mei 2011 geacht overeen te stemmen met de wet. Het instellen van een annulatieberoep brengt geen omkering mee van dat vermoeden. Waar verzoeker dus meent te kunnen stellen dat hij moet worden beschouwd als een niet begeleide minderjarige tot aan de uitspraak van de Raad van State, dwaalt hij. Voorts moet worden vastgesteld dat het louter instellen van een vordering bij de Raad van State geen schorsende werking heeft (RvS 14 oktober 2010, nr. 208.130), zodat verzoeker niet met goed gevolg kan aannemelijk maken dat de thans aangevochten beslissing niet rechtsgeldig is omdat de uitkomst van het beroep niet zou zijn afgewacht: aan administratieve bestuurshandelingen kleeft immers het voorrecht van ambtshalve tenuitvoerlegging (RvS, 21 november 2008, nr. 188.123).

Gelet op het feit dat uit het medisch onderzoek is gebleken dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan worden besloten dat verzoekers leeftijd op datum van 12 mei 2011 kon worden geschat op 21 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, zodat hij alleszins ouder is dan 18 jaar, en er thans geen elementen voorhanden zijn die toelaten om te oordelen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld doordat zij dit gegeven heeft betrokken bij de beoordeling van het dossier, lijkt in de huidige stand van de procedure niet te zijn aangetoond dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskennis van artikel 6 lid 2 van de Dublin II-verordening.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS